

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

15. ZÁŘÍ 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„všechno měli společně“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 21. srpna 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Jan Macias

Libor Rösner
- strana 4 -

O bolestech Panny Marie

Sv. Alfons Maria
de Liguori
- strana 5 -

Kardinál Sarah:

Skutečnou nouzí
je zapomenutí na Boha
- strana 7 -

**Terezie Neumannová,
mystička z Konnersreuthu**

Doris de Boer
- strana 8 -

Povinnosti rodičů

vůči svým dětem
- strana 10 -

Benedikt XVI.:

Kritika textu se mýjí
s jeho jádrem
- strana 11 -

**Svatost, to je láska
(2 - dokončení)**

Služebnice Boží Rozálie
Celakówna (1901-1944)
- strana 12 -

*„Současně když Syn obětoval své tělo smrti, Maria obětovala svou duši spoluutrpením.“
(ctihodný Arnold, chartreský opat)*

O Skutcích apoštolů – „všechno měli společně“ (Sk 4,32)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 21. srpna 2019, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Křesťanské společenství se rodí z překypujícího daru Ducha Svatého a roste kvasem sdílení mezi bratry a sestrami v Kristu. Církev je budována dynamismem solidarity jako Boží rodina, jejíž ústřední zkušeností je *koinonia*. Toto řecké slovo znamená „dát do společenství“, „dát do společného“, být společenstvím, nikoli se izolovat. Taková je zkušenost prvotní křesťanské obce, tedy sdílet, komunikovat a účastnit

se. V prvotní církvi odkazuje toto slovo především k účasti na Kristově Těle a Krvi. Proto když přistupujeme k Eucharistii, říkáme, že jdeme k přijímání, přijímáme Ježíše a jeho přijetím přijímáme bratry a sestry. Účast na Kristově Těle a Krvi, uskutečňující se ve mši svaté, se vyjadřuje bratrskou jednotou, a tudíž i společným sdílením majetku a sbíráním peněz pro mateřskou církev v Jeruzalémě (srov. Řím 12,13; 2 Kor 8-9). Chcete-li vědět, zda jste dobrými křesťany, musíte se

modlit, přistupovat k přijímání a ke svátosti smíření. Avšak signálem obrácení tvého srdce je obrácení sahající do kapes a dotýkající se tvých zájmů, tedy to, že je někdo štědrý k druhým a pomáhá těm nejslabším a nejhudším. Když dorazí obrácení tam, máš jistotu, že je pravé. Pokud zůstane jenom u slov, není obrácení úplné.

Eucharistický život, modlitby, apoštolové kázání a zkušenost společenství (srov. Sk 2,42) činí z věřících množství

Pokračování na str. 13

Jsem člověk tvrdé šíje? Tuto otázku by si dnes měl po vyslechnutí či přečtení liturgických perikop položit každý z nás. Podle čeho se orientovat? Snadnější to být nemůže: Je Trojjediný Bůh skutečným středem mého života, určuje vše, co myslím a konám? Anebo již podléhám vlivu okolního světa a třeba jen občas se řídím někým či něčím jiným než Bohem a jeho příkázáními a svatou vůlí? Možná se někdo může cítit opuštěn tím, kdo nese odpovědnost za svěřený Boží lid, a pak se nechá přesvědčit, že na místo Boží lze postavit „zlatého býčka“ – pod tím symbolem si můžeme představit ledacos, a to doslova. Důvodem této opuštěnosti může být i hřích jednotlivce, který probouzí v druhých lidech nedůvěru, beznaději a v nejhorším případě zoufalství.

A proto je tak důležité ve svých modlitbách pamatovat na hříšníky, k nimž patříme i my, modlit se za jejich obrácení, a je-li to ve shodě s Boží vůlí, tak za tyto duše přinášet i oběti. Tak jako to dělali ve všech dobách svatí – tentokrát o tom čteme v životopise sv. Jana Maciase (str. 4). Anebo jak je obvyklé u mystických osob, které obětují své modlitby a utrpení za obrácení hříšníků a jejich spásu – jako je Terezie Neumannová z Konnersreuthu (str. 8-9) či Rozálie Celakówna (str. 12). Terezie navíc krátce před svou smrtí vyzvala svého bratra, aby se každý den modlil za zemřelé. Děláme pro ně příliš málo, a přitom to

Editorial

jsou duše, které potřebují naši pomoc, samy si již nepomohou.

Po svátku Povýšení Svatého kříže následuje další den památka Panny Marie Bolestné. I když je neděle, den zasvěcený Bohu, a tato památka letos ustoupila do pozadí, myslíme rovněž na bolesti Panny Marie (str. 5-7). Vždyť je trpěla s Ježíšem a pro spásu lidských duší! Její největší trvalou bolestí je pak to, že tak mnoho lidí odmítá přijmout Ježíšovu oběť na kříži, s níž je spojeno také vše, co Ježíš učil a jak žil. Nelze oddělit kříž od Ježíšova učení a jeho celého pozemského života. Kdo z obojího jedno odmítá, není pravým Ježíšovým učedníkem. Hřích pýchy je toho příčinou. A což teprve, když je Bůh vědomě vytlačován ze života člověka, nemá být lidské společnosti připomínán, nejlépe kdyby už byl zapomenut! To je skutečná nouze dnešní doby, jak konstatuje kardinál Robert Sarah. (str. 7) Vyřazení Boha ze života je kořenem veškerého zla, negativního dění ve světě. Všechny problémy, ať už jsou to národnostní či náboženské třenice a války, uprchlická krize, genderové tažení proti přirozenosti, potraty, boj proti rodině... to vše má jediný základ: člověk bez Boha.

Známe námítky, že bez Boha se žije líp, s ním jsou jen komplikace. Oprav-

du? A když má někdo ten pocit, jak dlouho jej bude mít? Co bude prožívat v okamžiku smrti, když zjistí, že vše pozemské pominulo a on nemá před vstupem do věčnosti nic? Co odpoví Bohu? Kdo za to může? Jistě, onen člověk sám, zvláště pokud pohrdl Božími milostmi, jež ho mohly přivést k obrácení. Avšak svoji zodpovědnost zde mají i jeho rodiče, jestliže nesplnili dobře své rodičovské poslání – třeba proto, že neměli čas, protože dávali přednost práci a zajištění hmotných statků pro své děti, ale na duši a psychickou stránku osobnosti jaksi zapoměli. (str. 10-11) U křesťanských rodičů to mj. znamená, že mají závažnou povinnost učit své děti poznávat křesťanské pravdy, vštěpovat je slovem i příkladem. Kdoví, jaký by byl svatý Václav, kdyby ho křesťansky nevychovala jeho babička svatá Ludmila? Den její památky (16. září) je jistě vhodný, abychom poctivě vyhodnotili svoji rodičovskou výchovu ve světle Božích pravd a příkázání – neboť to je jediný pevný základ pro šťastný a dobrý život již zde na zemi, ať už se ve světě kolem děje cokoliv.

Kéž máme všichni ve svém srdci hluboce zakořeněnou naději, že Ježíš nás bezmezně miluje a nedopustí, abychom byli nešťastní ať už zde na zemi, nebo na věčnosti! Nebudme lidmi tvrdé šíje, ale Božími dětmi, které Ježíšovu lásku přijímají, žijí a hlásají!

Daniel Dehner

Možná, že se ti právě nechce a zdá se ti to jako ztráta času, vyhledat těch několik veršů Písma a otevřít se jejich působení. Ale co kdybys to přece jen zkusil? Možná, že právě dnes dostaneš odpověď, kterou tak dlouho marně hledáš.

V Ježíšově blízkosti dnes potkáš dva druhy lidí. Jedni jej vyhledávají, protože živě pociťují, jak jej potřebují. Ti druzí naopak přicházejí se svou kritikou, protože jim Ježíš vadí. Podívej se do tváře jedněm i druhým. Vidíš ten nápadný rozdíl? Ti první se cítí obdarováni a očistěni a mají radost v očích i v srdci. Ti druzí jsou však zjevně znechuceni, dráždí je to a roztrpčuje. Způsoby toho proroka nabourávají jejich sebevědomí. Cítí se pojednou ohroženi ve svém postavení. Neuznávají dobro, které jim samým nepřináší chválu. Radost a šlechtnost, místo aby také je těšila a povzbuzovala, hořkne jim v srdci, protože ji vnímají jen v křivém zrcadle své sobecké povýšenosti. A tak jim nezbyvá než se pohoršovat. A přitom se domnívají, že tím slouží Bohu! Není to neštěstí, uváznout v takovém bludném kruhu?

Čím více myslíme jen na sebe, tím nedostupnější se pro nás stává skutečná radost. Zmitáš-li se často v neklidu a rozladěnosti, dráždí-li tě to dobré, co vidíš u jiných, není to snad tím, že máš blízko k takovým nešťastníkům?

Skutečná radost je odlesk Božího života. Bůh je šťasten tím, že se rozdává. Ani tehdy, když obdarování pohrdnou jeho darem a otočí se k němu zády, nezmění se jeho božská vášeň, naopak, našel si nový způsob, jak ještě lépe uplatnit bytostnou potřebu rozdávát sám sebe. Právě proto tu Ježíš sedí s prostitutkami, podvodníky a vyděrači, aby v nich svým darem odpuštění obnovil skutečnou a opravdovou radost.

Odděl se od těch, kteří se pokládají za spravedlivé, a přisedni k hříšníkům. Ježíš dal zřetelně přednost právě jejich společnosti. Uslyšíš vysvětlení, které je přesvědčivé, a přece zůstává jen stínem té pravé skutečnosti: „Co děláte, když se vám ztratí to, co máte rádi? Jdete a hledáte. Nedáte si pokoj, dokud tu ztracenou

věc nenajdete. A když ji naleznete, není pak vaše radost větší, než byla předtím? Jdete to oznámit svým sousedům a známým, aby se radovali spolu s vámi! Myslíte, že můj Otec jedná jinak?“

Nevstávej, neodcházej, zůstaň, kde jsi. Víš, co to znamená, jestliže zasedáš u stolu kajicníků? To není náhoda, to není pro nic za nic. Bůh ti právě znovu vyznal lásku. Pro toho Hospodáře, který tě tak dlouho hledá, má jedna každá ovce stejnou cenu jako celé stádo. Od věčnosti ti chystal nejučtější pastvu, a ty ses mu ztratila, toulala po pustině, kde jsi mohla jen s bídou

okusovat hloží. Umiš si uvědomit, co pro něho znamená, když si dal tolik práce, aby tě znovu našel? Vždyť na tuto chvíli s ním čeká celé nebe. Celé sbory nebeských duchů a všichni ti, kteří již patří na jeho tvář, jsou osobně zainteresováni na tom, aby tě mohl zase šťasten vzít na svá ramena a odnést domů. Všechno to, co Otec od věčnosti koná, má jediný smysl: abys byla šťastná u něho jeho slávou a s tebou aby bylo šťastné celé nebe. Co mohl ještě udělat, aby ti usnadnil tvůj návrat?

Nestyď se za slzy. Podívej se kolem sebe na ty, kterým bylo odpuštěno. Zdaleka nejsi sám, kdo pláče. Ty slzy jsou krásnou a radostnou výzvou k tvým oprávněným díkům. Tak prožíváš ve svém srdci ovoce radosti z Božího rozdávání. Necítíš touhu podílet se také na radosti z nalezených ovcí? Nebyla by to lepší perspektiva než pachtění za vratkým uspokojením sobeckých sebeklamů? Nebyla by to nejpřímější cesta, jak napravit své bloudění? Právě proto jsi sám došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na tobě ukázal celou svou shovívavost. Máš být nyní příkladem pro ty, kdo v něj v budoucnosti uvěří, *aby tak dosáhli věčného života*⁽¹⁾. Chápeš tedy, k čemu tě Pán volá?

Nauč se hledat radost Božím způsobem. Není lepší způsob. Až okusíš, jak chutná rozdávát sám sebe, změní ti od základů žebříček tvých hodnot. Ta radost bude každým douškem zvětšovat tvou žizeň. Její kouzlo a účinnost totiž spočívá v tom, že ji nepociťuješ jen ty sám, ale vrací se k tobě ještě znovu právě proto,

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 32,7–11.13–14

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“ Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“

Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země? Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“

A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2. čtení – 1 Tim 1,12–17

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli

Dokončení na str. 9

žes ji dal poznat a zakusit těm druhým. Někdy je to tak, že pro ty druhé je to vůbec první skutečná radost, a tedy první zpráva o nebeském Otci.

Ten Ježíš, s nímž dnes sedíš u jednoho stolu uprostřed těch, kteří litují svých hříchů, právě pro tuto radost podstoupí muka kříže. Dokonce krátce předtím, než odevzdá svou duši, si ulehčí svá muka právě jen tím, že slíbí radost kajicimu vrahu, který s ním snáší stejné utrpení. Poďekuj mu, že tě dnes přizval do své blízkosti a dal ti nahlédnout, jakou máš pro něho ve skutečnosti cenu. Myslíš, že se ti ještě vyplatí hledat si radost někde jinde?

Pane, smyj ze mne úplně mou vinu, stvoř mi čisté srdce a obnov ve mně ducha vytrvalosti!⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 1 Tim 1,16; ⁽²⁾ Ž 51,4.12

Svatý Jan Macías

Svatý Jan Macías byl chudý pastýř ovcí a posléze fortnýř dominikánského kláštera v peruánské Limě. Jemu samotnému otevřel Dobrý pastýř nebeskou fortnu a on jí prošel a usedl po Ježíšově pravici.

Tento Španěl se narodil na první postní pátek 8. března roku 1585 v malé visce Ribera del Fresno v provincii Estramadura na jihu země. Když v pouhých čtyřech letech osiřel, ujal se ho spolu s jeho mladší sestrou strýc. Ten se živil jako pastýř ovcí a malý Jan (Juan) mu od samého začátku s pasením vypomáhal. Strýc byl podobně jako Janovi rodiče bohobojný muž a určitě i hodiny strávené společně na pastvě využil k tomu, aby svému synovci vštípil pro život ten pravý směr. Podařilo se mu chlapce nasměrovat skutečně správně, jak to v roce 1837 potvrdil Janovou beatifikací papež Řehoř XVI. a v roce 1975 Pavel VI., který jej 28. září toho roku kanonizoval.

Ale pěkně popořádku. Když se Jan osamostatnil, stalo se jeho prvořadým cílem vyživení sestry a její finanční zajištění do budoucna. Vystřídal několik zaměstnání v různých španělských městech, nikde mu však pšenka příliš nekvetla. O to toužebněji pohlížel za Atlantik, kde se nacházela země zaslíbená, jak si to na základě četných vyprávění či „zaručených“ zvěstí představoval. V roce 1619 z těchto důvodů s radostí přivítal rozhodnutí svého tehdejšího zaměstnavatele odplout do Jižní Ameriky a milerád se k němu připojil.

Přes Kolumbii a Ekvádor se Jan r. 1622 dostal do peruánské Limy. Zde zužitkoval zkušenosti dětských let, když se uchýlil jako pastýř dobytka. Nevšiml si však jen zvířat, ale i lidí, zvláště těch, kteří stáli na společenském žebříčku nejnižší – indiánů a černochoů. Pozoroval bezpráví, jemuž byli vystavováni ze strany španělských osadníků, i chudobu, která se nijak nelišila od té v rodném Španělsku. Poznal, že všude je chleba a dvou kůrkách a že ne každý má k němu přístup.

Nemohl si zároveň nepovšimnout, že dočista jinak přistupují k indiánům a černochoům otcové dominikáni. Dokladem byl i Martin de Porres, řádový bratr, mulat (syn černošské matky a španělského otce, 1569–1639) a pozdější velký svě-

tec, kterého limský konvent do svých řad vzdor pravidlu zabraňujícímu přijímat indiány a černochoy přijal.

Se syny sv. Dominika měl Jan už zkušenost ze své domoviny. Někdy v 16 letech potkal v jednom kostele dominikánského kněze, jehož osobnost na něj zapůsobila tak mocným dojmem, že v sobě začal živit myšlenku, ba touhu po vstupu do řádu. Setkání tehdy ještě prohloubilo jeho zbožnost a právě někdy v té době jej začala mysticky navštěvovat Matka Boží a sv. Jan Evangelista.

Jan Macías zažádal o přijetí do dominikánské rodiny a v roce 1622 byl vyslyšen. Stal se členem řádu sv. Dominika – jako laický bratr, tzv. konvrš. Bratřím z kláštera sv. Máří Magdalény neunikl Janův vzorný křesťanský život, v němž se navenek nejvíce skvěla hluboká zbožnost a příkladná péče o chudobné, s nimiž byl vždy schopen rozdělit se o první poslední. Po roce noviciátu mu byl udělen vysněný černobilý hábit.

Jan byl pověřen službou fortnýře. Setrval v ní celých 23 let. Tato služba nespočívala pouze v hlídání vstupu do kláštera a otvírání brány. Bylo to místo, kde se dennodenně setkával se zástupy chudých, kteří ke klášteru přicházeli prosit o almužnu a kteří měli jistotu, že v případě bratra Jana najdou vždy člověka plného pochopení, schopného obdarovat každého. Až 200 chudáků se den co den ve fortně dominikánského kláštera sv. Máří Magdalény nasýtilo, a to nejen po fyzické stránce. Nevzdělaný fráter Jan dokázal sytit i slovem, povzbuzením, modlitbou. Právě s pozdějším velkým světcem Martinem de Porres vedl útek pro ty úplně nejchudší.

Byla-li řeč o Janově modlitbě, je na tomto místě zapotřebí uvést, že si už jako malý chlapec navykl modlit se denně tři růžence – za sebe, za hříšníky a za duše v očistci. Jeho modlitba vysvobodila z očistcových muk nepřeberné množ-

ství duší, ty počty šly do stovek. Hodně se postil, vůbec se nešetřil ani při práci, což se začalo projevovat na jeho zdraví, které se zhoršovalo. Přesto však nepolevil a plnil nadále povinnosti s odevzdáním všech svých sil.

V polovině září roku 1645 věděl, že jeho smrt se nezadržitelně blíží. Požádal proto o viatikum a obklopen bratřimi zpívajícími *Salve Regina* 16. září skončil. Muselo se mu asi krásně umírat, Pannu Marii bezmezně miloval, měl k ní vřelý synovský vztah, plný důvěry. Když mělo být jeho tělo v roce 1681 přeloženo do cedrové rakve, bylo k údivu všech nalezeno neporušené.

Jedním ze zázraků uznávaných v Janově kanonizačním procesu byl příznačně ten týkající se nasycení hladových. V jisté španělské farnosti bylo zvykem, že farář po nedělní mši svaté odvážel jídlo věnované bohatšími farníky do

sirotčince a chudým, případně se rozdávalo těm, kteří neměli nic do úst a kteří o ně přišli poprosit. Jedné neděle v roce 1949 se však stalo, že se nasbíraly pouze tři menší hrnečky rýže a kousek masa. Přesto se však kuchařka Leandra Vasquezová z farářova podnětu rozhodla uvařit i toto málo, aby se nasýtili aspoň někteří z těch mnoha hladovějících. Neopomenula přitom poprosit o přimluvu bl. Jana Maciase, kterého znala jako řeholníka starajícího se dlouhá léta o vyživení chudých. Vsypala rýži do velkého hrnce, aby ji uvařila, a začalo se dít něco, co známe z pohádky *Hrnečku, vař!*. Avšak toto se dělo skutečně – rýže začala před šokovanou kuchařkou zčistajasna nabývat, hrnec se začal plnit, až zcela konsternovaná Leandra přivolala farářovu matku, která byla poblíž. Ta ji vybidla, ať ihned připraví další velký hrnec a pak ještě jeden. To už pozoroval i farář a další lidé. V ten den se všichni hladoví, děti i chudí, v počtu asi 250 osob, najedli dosyta. Bylo to něco neslýchaného, nevysvětlitelného, leč reálného a potvrzeného několika očitými svědky. Posloužilo to jako důkaz svatosti chudého pastýře ovcí z malé španělské visky – sv. Jana Maciase, kdy ono „Macías“ znamená totéž co pastýř – tedy pastýř, který se zase jednou postaral o své ovce.

O bolestech Panny Marie

MARIA JE KRÁLOVNOU MUČEDNÍKŮ, PROTOŽE JEJÍ MUČEDNICTVÍ BYLO DELŠÍ A VĚTŠÍ NEŽ U VŠECH OSTATNÍCH MUČEDNÍKŮ

I

Ježíš je nazýván Králem bolesti a Králem mučedníků, protože za svého života vytrpěl víc nežli všichni ostatní mučedníci. A podobně se nazývá oprávněně Maria Královnou mučedníků, poněvadž vytrpěla největší bolesti, jaké jsou možné po utrpení jejího Syna. Proto ji nazval Richard od sv. Vavřince⁽¹⁾ „Mučedníci mučednic“. O ní je možné užít Izaiášových slov: „Smotá, jako klubko tě svine.“ (Iz 22,18)⁽²⁾ To znamená: Korunou, skrze níž se stala Královnou mučedníků, je bolest, která jí zbavila jakékoli útěchy a která byla vyšší než utrpení všech mučedníků. – Nelze pochybovat o tom, že Maria byla skutečnou mučednicí, jak dokazují Diviš Kartuzián, Pelbart, Ambrož Katarinus⁽³⁾ a jiní. Podle nesporného přesvědčení teologů stačí k mučednictví vytrpět smrtelnou bolest, i když po ní nenásleduje smrt. „Aby někdo dosáhl cti mučedníka,“ učí sv. Tomáš,⁽⁴⁾ „stačí mu poslušnost odhodlaná i k oběti života.“ – „Maria se stala mučednicí,“ říká opat Oger,⁽⁵⁾ „ne katovým mečem, ale krutou bolestí srdce.“ I když její tělo bylo ušetřeno katovy ruky, její svaté Srdce bylo probodeno bolestí ze Synova umučení. Tato bolest stačila, aby jí způsobila ne jednu, ale tisíce smrtí. Jak uvidíme, Maria byla nejenže pravou mučednicí, ale byla mučednicí nad všechny jiné, neboť její celý život byl takřka jediné nepřetržené mučednictví.

„Jako začalo Ježíšovo utrpení hned jeho narozením,“ říká sv. Bernard,⁽⁶⁾ „tak i Maria, ve všem podobná svému Synovi, trpěla své mučednictví po celý svůj život.“ Jméno Maria znamená mj. podle sv. Alberta Velikého⁽⁷⁾ také „mare amarum“, tj. moře hořkosti. Proto se na ni vztahuje místo u Jeremiáše: „Je jako moře veliká pohroma tvá, kdož tě zhojí?“ (Pláč 2,13) Jako moře je celé hořké a slané, tak byl Mariin život plný hořkosti, protože jí stále tanulo na mysli umučení božského Vykupitele. Nelze pochybovat, že byla Duchem Sva-

tým osvěcena víc než všichni proroci a že chápala lépe než všichni proroci jejich předpovědi o Mesiášovi, zapsané v Písmu svatém. Řekl to anděl sv. Brigitě⁽⁸⁾ a dodal, že blahoslavená Panna, protože věděla, co má Věčné Slovo trpět pro spásu světa, začala již dříve, než se stala Matkou tohoto nevinného Spasitele, své mučednictví ze soustrasti s ním, poněvadž měl být popraven tak krutou smrtí pro cizí hříchy.

Její bolest pak bezměrně vzrostla, když se stala Spasitelovou Matkou. „Bolestný pohled na všechny nesnáze, které měl vytrpět její ubohý Syn, jí působil dlouhé, celoživotní mučednictví,“ jak se vyslovuje opat Rupert.⁽⁹⁾ Tento smysl mělo i zjevení, které dostala sv. Brigita⁽¹⁰⁾ v Římě v chrámu Panny Marie Větší. Ukázala se jí blahoslavená Panna se sv. Simeonem a s andělem, který nesl dlouhý meč, celý zrosený krví. Meč znamenal dlouhou a krutou bolest, která Pannu Marii trýznila po celý život. Zmíněný opat Rupert mluví za Matku Boží takto: „Mé drahé dcery, duše vykoupené Ježíšem! Nevzpomínejte pouze soucitně na onu hodinu, kdy jsem před sebou viděla umírat svého drahého Ježíše; neboť meč bolestí, předpovězený

mi Simeonem, probodával mou duši celý život! Když jsem kojila a zahřívala ho ve své náruči, už jsem v duchu viděla jeho hořkou smrt. Uvědomte si, jak dlouhou a krutou bolest jsem musela snášet.“ [...]

II

Nejen proto byla Maria Královnou mučedníků, že její mučednictví bylo mnohem delší, ale rovněž proto, že bylo větší než u všech mučedníků. Kdo ale změří velikost jejich bolestí? Jeremiáš v duchu viděl její veliké utrpení při Synově smrti a nevěděl, ke komu má tuto Matku bolesti přirovnat: „Komu mám tě přirovnat, komu připodobnit, jeruzalémská dcero... Je jako moře veliká pohroma tvá.“ (Pláč 2,13) Kardinál Hugo⁽¹¹⁾ tato slova vysvětluje a říká: „Ó pozeňnaná Panno, jako hořkost moře převyšuje každou jinou hořkost, tak je tvoje bolest větší než všechny jiné bolesti.“ Eadmer⁽¹²⁾ tvrdí, že kdyby Bůh zvláštním zázrakem neudržoval Mariin život, její bolest by byla stačila, aby ji usmrtila v kterékoli chvíli jejího života. Podle sv. Bernardina Sienského⁽¹³⁾ byla její bolest dokonce tak veliká, že kdyby se rozdělila na všechny lidi, rázem by všechny připravila o život.

Rozjímáme však o důvodech, proč její mučednictví bylo větší než u všech mučedníků dohromady. – Předně si musíme uvědomovat, že mučedníci trpěli tělesně, ohněm nebo železem; Maria však trpěla v duši, jak to předpověděl již sv. Simeon: „Tvou vlastní duši pronikne meč.“ (Lk 2,35) Jako by jí svatý stařec řekl: „Panno přesvatá, ostatní mučedníci budou drásáni železem, ty ale budeš probodena a mučena v duši utrpením svého vlastního Syna.“ – Oč je vznešenější duše než bolest všech mučedníků, jak řekl Ježíš Kristus sv. Kateřině Sienské⁽¹⁴⁾: „Bolesti duše nelze vůbec srovnávat s bolestmi těla.“ Proto říká ctihodný chartreský opat Arnold⁽¹⁵⁾: „Při veliké oběti neposkrvněného Beránka na Kalvárii, když umíral na kříži, bychom bývali viděli dva vznešené oltáře: jeden v Ježíšově těle, druhý v Mariině srdci. Současně když Syn obětoval své tělo smrti, Maria obětovala svou duši spoluutrpením.“

*Lze zakoupit v prodejnách MCM
či objednat u zásilkové služby –
kontakt na poslední straně Světla.*

*Brož., A5, I. díl – 216 stran,
II. díl – 264 stran, 470 Kč.
Cena je za komplet I. a II. dílu,
samostatně neprodejně.*

Mimoto, jak upozorňuje sv. Antonín⁽¹⁶⁾, ostatní mučedníci trpěli při obětování vlastního života, zatímco blahoslavená Panna trpěla při obětování života svého Syna, kterého milovala nesmírně víc než svůj vlastní život. A tak trpěla ve svém srdci všechna tělesná muka svého Syna; pohled na jeho utrpení jí působil bolest mnohem trpčí, než kdyby musela sama prožít všechny jeho nesnáze. O tom, že Maria trpěla ve svém srdci všechny trýzně, jimiž byl mučen její milovaný Ježíš, nelze vůbec pochybovat. Každý ví, že bolest dětí je i bolestí matek, když je vidí trpět. Sv. Augustin⁽¹⁷⁾ uvažuje o bolestech, které snášela makabejská matka, když viděla svých sedm synů na mučidlech, a říká: „Tímto pohledem trpěla se všemi; poněvadž všechny milovala, trpěla pohledem to všechno, co oni trpěli tělem.“ A totéž probíhalo u Panny Marie. Všechny nástroje umučení, biče, trny, hřeby, kříž, které trýznily Ježíšovo nevinné tělo, vnikly i do Mariina srdce a dovršovaly její mučednictví. „On trpěl na těle, ona v srdci,“ říká blah. Amadeus⁽¹⁸⁾. Podle slov sv. Vavřince Justinianiho⁽¹⁹⁾ se Mariino srdce stalo zrcadlem Synových bolestí, ve kterém se odrážely sliny, údery a rány, prostě vše, co Ježíš trpěl. A sv. Bonaventura⁽²⁰⁾ ve svém rozjímání praví, že rány, které byly rozsety po celém Ježíšově těle, byly pak spojeny v jedinou v Mariině srdci.

Proto Maria spolutrpěla ve svém milujícím srdci se Synem bičování, korunování trním, posměch a ukřižování. Tentýž světec ji pozoruje, jak stojí na Kalvárii u svého umírajícího Syna, a ptá se jí: „Řekni mi, Paní, kde jsi tehdy byla? Byla jsi jen blízko kříže? Nikoli! Lépe je říci, že jsi byla na kříži, ukřižovaná se svým Synem.“ K Izaiášovým slovům: „Sám jsem šlapal v lisovací kádi a nikdo z národa se mnou nebyl,“ (Iz 63,3) říká Richard od sv. Vavřince⁽²¹⁾: „Pane, oprávněně si stýskáš, že jsi v díle lidského vykoupení musel trpět sám a že se nenašel žádný člověk, který by měl s tebou náležitý soucit. Je tu však jedna žena, tvoje Matka, která trpí ve svém srdci vše, co ty trpíš na svém těle.“ [...]

Čím více svatí mučedníci milovali Ježíše, tím méně cítili bolesti a smrt; pouhý pohled na bolesti ukřižovaného Boha je naplňoval útechou. Avšak vlévala snad naši Bolestné Matce také útechu láska

k jejímu Synu a pohled na jeho muka? Nikoli, právě naopak! Syn byl příčinou celé její bolesti a její láska k němu byla její jedinou, nelitostnou mučitelkou, protože celé Mariino mučednictví spočívalo v pohledu na nesmírné bolesti jejího nevinného, milovaného Syna a v soustrasti s ním. Proto – čím více ho milovala, tím větší a bezútěšnější byla její bolest: „Je jako moře veliká pohroma tvá, kdož tě zhojí?“ (Pláč 2,13) – Ó Královno nebes, u jiných mučedníků láska mírnila bolest a hojila rány; kdo však může tobě osladit bolest a zahojit přebolestné rány tvého srdce? Kdo tě zhojí, jestliže právě Syn, který by tě mohl potěšit, je svým utrpením jedinou příčinou tvých muk a jestliže tvá láska k němu tvoří celé tvoje mučednictví? „Ostatní mučedníci,“ uvažuje Diez⁽²²⁾, „bývají zobrazováni každý s nástrojem svého umučení: sv. Pavel s mečem, sv. Ondřej s křížem, sv. Vavřinec s rožněm; Panna Maria se zobrazuje se svým mrtvým Synem na klíně, poněvadž nikdo jiný než sám Ježíš nebyl nástrojem jejího mučednictví pro lásku, kterou k němu chovala.“ Několika slovy vystihuje tuto myšlenku sv. Bernard⁽²³⁾: „U jiných mučedníků velikost lásky mírnila bolest a utrpení; blahoslavená Panna však, čím více milovala, tím více trpěla a tím bolestnější bylo její mučednictví.“

Je jisté, že čím více nějakou věc milujeme, tím bolestněji pociťujeme její ztrátu. Tak např. větší zármutek působí bratrova smrt než smrt domácího zvířete, smrt vlastního dítěte než smrt přítele. „Abychom mohli pochopit, jak velká byla Mariina bolest při Synově smrti,“ říká Cornelius a Lapide⁽²⁴⁾, „museli bychom napřed pochopit, jak velikou lásku k němu chovala.“ Kdo ale může změřit tuto lásku? Blah. Amadeus⁽²⁵⁾ říká, že v Mariině srdci planula dvojitá láska k jejímu Ježíši: láska nadpřirozená, kterou ho milovala jako svého Boha, a láska přirozená, kterou k němu lnula jako ke svému synovi. Tato dvojitá láska splynula v jedinou lásku, ale tak nesmírnou, že Vilém Pařížský⁽²⁶⁾ mohl oprávněně napsat: „Blahoslavená Panna milovala Ježíše tak, jak vůbec bylo pouhému tvorů možné.“ Z toho vyvozuje Richard od sv. Vavřince⁽²⁷⁾ závěr: „Jako se žádná jiná láska nevyrovnala její lásce, tak ani žádná bolest nebyla rovna její bolesti.“ Jestliže byla Mariina láska k Syno-

vi nesmírná, byla nesmírná i její bolest, když ho smrtí pozbyla. „Kde je nejvyšší láska, tam je nejvyšší bolest,“ říká sv. Albert Veliký⁽²⁸⁾. [...]

Sv. Bonaventura⁽²⁹⁾ se zde obrací k blahoslavené Panně a volá k ní: „Paní, pročpak jsi chtěla i sama sebe obětovat na Kalvárii? Nestačil k našemu vykoupení ukřižovaný Bůh? Proč jsi chtěla být i ty ukřižována?“ – Je pravda, že Ježíšova smrt stačila nadbytečně ke spasení světa, ba tisícerych světů. Ale tato dobrá Matka chtěla z lásky k nám přispět k dílu naší spásy svými zásluhami, které za nás na Kalvárii obětovala. Proto sv. Albert Veliký⁽³⁰⁾ říká, že jako jsme zavázáni vděčností Ježíšovi pro umučení, které vytrpěl pro naši spásu, tak jsme povinni vděčností i Marii pro mučednictví, které chtěla dobrovolně trpět pro naši spásu při smrti svého Syna. Ke světcovým slovům jsem přidal slovo „dobrovolně“, neboť – jak zjevil anděl sv. Brigitě⁽³¹⁾ – tato naše soucitná a dobrotivá Matka by byla raději snášela všechny bolesti, než aby viděla, že lidské duše nejsou vykoupeny a že hynou. „Můžeme říci,“ tvrdí blah. Šimon z Kasie⁽³²⁾, „že tento pohled na ovoce Synovy smrti, vykoupení světa a usmíření Boha s lidmi s ním znepřátelenými, byl v bolesti při jeho umučení její jedinou útechou.“

Tak veliká Mariina láska si zaslouží, abychom jí byli vděční. Tuto vděčnost musíme projevovat alespoň rozjímáním o jejích bolestech a soustrastí s nimi. Panna Maria si však sv. Brigitě⁽³³⁾ stěžovala, že je málo těch, kdo s ní mají soucit, a že velká většina lidí na ni zapomíná. Proto jí velmi důrazně doporučila vzpomínku na její bolesti. Jak je milá blahoslavené Panně vzpomínka na její utrpení, vysvítá například ze zjevení, které obdrželo r. 1239 sedm jejích ctitelů, kteří potom založili řád sluhů Mariiných (servitů). Maria se jim zjevila s černým šátkem v rukou a žádala je, aby z lásky k ní často rozjímali o jejích bolestech a na jejich památku aby nosili tento smuteční šat. A Ježíš Kristus sdělil blah. Veronice z Binaska⁽³⁴⁾, že ho těší víc, projevujeme-li soustrast s bolestmi jeho Matky než s ním samým. Řekl: „Dcero, slzy prolité pro mé umučení jsou mi drahé. Protože však nesmírně miluji svou Matku Marii, je mi milejší rozjímání o bolestech, které při mé smrti vytrpěla ona.“

To je důvodem, proč Ježíš slíbil velkou milost ctitelům Mariiných bolestí. O té věci obdržela zjevení sv. Alžběta, jak vypráví Pelbart⁽³⁵⁾. Podle jeho zprávy toužil sv. Jan Evangelista znovu spatřit Pannu Marii po jejím nanebevzetí. Jeho drahá Matka mu udělila žádanou milost a zjevila se spolu s Ježíšem Kristem. Apoštol zaslechl, jak Maria vyprošovala na Synovi nějakou zvláštní milost pro citele svých bolestí, a Spasitel jim zaručil hlavně tyto čtyři výsady:

1. Před smrtí pravou kajicnost nad všemi spáchanými hříchy.
2. Ochranu ve všech obtížích, zvláště ve smrtelných úzkostech.
3. Trvalou vzpomínku na jeho utrpení a v nebi za to zvláštní odměnu.
4. Slíbil, že takové citele svěří Mariiným rukám, aby s nimi naložila podle svého přání a vyprosila jim všechny milosti, které uzná za vhodné. [...]

MODLITBA

Ó moje Matko Bolestná, Královno mučedníků a Královno bolesti! Ty jsi tolik oplakávala svého Syna, který zemřel za mou spásu. Co mi budou platné tvé slzy, jestliže budu zavržen? Pro zásluhy svých bolestí mi vypros upřímnou lítost nad mými hříchy a upřímné polepšení spolu s trvalou a vroucí vzpomínkou na Ježíšovo umučení a na tvé bolesti. Ježíš a ty, oba tak nevinní, jste pro mne tolik vytrpěli; proto mi vyproste, abych něco vytrpěl z lásky k vám já, který zasluhuji peklo. „Ó Paní,“ volám k tobě se sv. Bonaventurou⁽³⁶⁾, „jestli jsem tě urazil, zraň mne ze spravedlnosti, jestli jsem ti sloužil, prosím o rány za odměnu. Bylo by pro mne hanbou, kdybych měl vidět svého Pána Ježíše a tebe zraněné, a sám byl bez rány.“

Konečně tě prosím, ó má Matko, pro bolest, kterou jsi trpěla, když jsi na vlastní oči viděla, jak tvůj Syn v hrozných bolestech naklání hlavu a umírá na kříži, vypros mi dobrou smrt. Ó, neopouštěj mě v té chvíli, Obhájkyně hříšníků, a chraň pak mou ustrašenou a peklem napadanou duši při velkém kroku do věčnosti. A protože v té chvíli snad ztratím řeč i hlas a nebudu moci vyzývat tvé jméno a jméno Ježíšovo, v němž vkládám celou svou naději, proto již nyní vyzývám na pomoc svého Syna a tebe pro svůj poslední oka-

mžik a volám: Ježíši, Maria, vám svěřuji svoji duši. Amen.

Z knihy Sv. Alfons Maria de Liguori: Vznešenosti Panny Marie, II. díl. Překlad Dr. Stanislav Špírek CSsR. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2009. V MCM vydání první. Str. 114–127.

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) *De laudibus B. V. M.*, 1. 3, § 12.
- (2) Přesnější překlad zní: „Ovine tě důkladně souzením.“
- (3) Dionysius Carth., *De dign. et laud. B. V. M.*, 1. 3. a 24; Pelbart *de Themesvar*, Stellarium coronae gl. Virg.; A. Catharinus, *De consum. Gloria Christi ac Divae Virg.*
- (4) *Summa Theologiae* II-II, q. 124, a. 3 ad 2.
- (5) B. Ogerius, abbas Lucedii (dioec. Vercellensis), *De serm. Dom. In. Ult. Coena*. PL 184, 897. Mezi spisy sv. Bernarda.
- (6) *Vitis myst.*, c. 35. PL 184, 711. Mezi spisy sv. Bernarda.
- (7) *Quaestiones Super Missus*, q. 29.
- (8) *Revelationes, sermo angelicus* c. 17.
- (9) *Comm. in Cant. cant.* 1. 3. PL 168, 886.
- (10) *Revelationes*, 1. 7, c. 2.
- (11) *Adnot. in Threnos* II, 13. PL 175, 291.
- (12) *Liber de excell. Virg. M.*, c. 5. PL 159, 567.
- (13) *Sermo de excell. B. Virg. in gloria*, a. 2, c. 2.
- (14) *Lettere ed.* 3, Siena 1922, vol. I, let. XIV.
- (15) *De VII verbis Dom. in cruce* tr. 3. PL 189, 1694.
- (16) *Summa Theologiae*, p. 4, tit. 15, c. 24, § 1.
- (17) *Sermo 300 in sol. Martyrum Machab.*, c. 6. PL 38, 1379.1380.
- (18) *Hom. 5 De mentis robore*. PL 188, 1330.
- (19) *De triumphali agone Mediatoris Christi*, c. 21.
- (20) *Stimulus amoris*, p. 1, c. 3. Med. compass in Parasceve.
- (21) *De laudibus B. M. V.*, 1. 1, c. 5.
- (22) Nelze zjistit, v kterém ze svých spisů pronáší tuto myšlenku.
- (23) *Sermo in Signum magnum*, n. 14.15. PL 183, 437.
- (24) *Comm. in Thren. Jerem.* I, 12.
- (25) *De mentis rob.* PL 188, 1329.
- (26) Cituje Del Rio SJ, *In Cant. cant.*, c. 2, sect. 2, § 4.
- (27) *De laudibus B. M. V.*, 1. 3, § 12.
- (28) *Quaest. super Missus*, q. 78.
- (29) *Stimulus amoris*, p. 1, c. 3.
- (30) *Quaest. super Missus*, q. 150.
- (31) *Revelationes*, 1. 3, c. 30.
- (32) *De gestis Dom. Salv.*, 1. 2: *De Virg. Maria*, c. 27.
- (33) *Revel. 1. 2*, c. 24.
- (34) Blah. Veronika z Binaska († 1497).
- (35) Pelbart, *Stellarium*, 1. 3, p. 3, a. 3.
- (36) *Stimulus amoris*, c. 15.

Kardinál Sarah: Skutečnou nouzí je zapomenutí na Boha

Augustinovo zapálené hledání Pravdy a Boha, cesta jeho konverze je pro každého z nás vzorem, protože také my jsme neustále na cestě obrácení, také my hledáme, jak dospět k Logu, Kristu, k Bohu učiněnému tělem, kterého se můžeme dotknout, vidět svými očima a milovat – řekl kardinál Robert Sarah při oslavách ke cti sv. Augustina nad jeho hrobem v severoitalské Pavii.

Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti mluvil o svém zvláštním vztahu k tomuto velkému církevnímu otci, který byl podobně jako on Afričanem a může být vzorem obrácení pro současný svět. Svátý Augustin si totiž Boha zamiloval pozdě, po celé své mládí hledal štěstí bez Boha. Po této stránce se podobá dnešnímu člověku, kterému se zdá, že se bez Boha může obejít. Celá naše společnost, jak připomínali poslední papežové, se zařizuje tak, jako by Bůh nebyl, a žije v tiché apostazi a relativismu, konstatoval kardinál Sarah.

Zdůraznil, že současný svět usiluje o oddálení člověka od Boha skrze ideologie, které pošlapávají evangelium a Boží přikázání. „*Také uvnitř církve jsou pastýři, kteří se nechávají svést z cesty těmito ideologiemi, předkládají je věřícím s přesvědčením, že takto činí evangelium zajímavějším, protože je snazší pro život. Ježíš však přišel, aby nám ukázal náročné evangelium, a jedině když radikálně žijeme jeho slovem, naše lidská a křesťanská existence se naplňuje*“, kázal africký kardinál. „*Neřídme se učením těch pastýřů, kteří předkládají evangelium jiné, než jaké nám zanechali apoštolové*“, zdůraznil prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Pastýři církve se mají řídit učením, které sv. Pavel předal Timoteovi, když jej vybízel, aby hlásal Boží slovo vhod i nevhod, a varoval před těmi, kdo se budou obklopotvat učiteli podle svého vkusu, kteří „odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím“ (srov. 2 Tim 4,2–4) – připomínal kardinál Sarah.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
29. 8. 2019

Terezie Neumannová, mystička z Konnersreuthu

„Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mne, nebude nikdy zíznit.“ (Jan 6,35) Tato slova byla doslovně naplněna v životě jenom několika málo omilostněných lidí. Stále znova byly a jsou vynikající postavy katolické víry, které skutečně žijí jenom ze svatě Eucharistie. Kromě sv. bratra Klause z Flüe nebo Marty Robinové tomu tak bylo také u Terezie Neumannové. Po 36 let žila od roku 1926 až do své smrti jenom z každodenního svatého přijímání.

Kdo byla tato žena, která nesla také Kristovy rány a mohla ve zjeveních vidět život Ježíše a mnoha světců?

Terezie Neumannová, později známá také pod jménem „Rézi z Konnersreuthu“, pochází z městyse Konnersreuth v Bavorsku (diecéze Regensburg). Že později prožívala na svém vlastním těle velkopáteční utrpení Ježíšovo, nebyla jistě žádná náhoda. Narodila se 8. dubna 1898 na Velký pátek. Byla první z jedenácti dětí chudé rodiny krejčího. Její otec Ferdinand převzal zadluženou usedlost s malým hospodářstvím, když se ve 25 letech oženil s Annou Grillmeierovou z Neudorfu.

Pílí a usilovnou prací se dluhy zmenšovaly a rodina žila skromně a chudě. Terezie nebyla proto nikdy zhýčkaná – k jídlu měli většinou brambory a chléb a musela se od malička zabývat péčí o své četné sourozence a pomáhat v domě i na dvoře.

Navštěvovala místní základní školu, kterou absolvovala s velmi dobrým vysvědčením. Už ve 13 letech pracovala jako nádenice, ve 14 letech šla do služby jako děvečka k jednomu sedlákovi a hostinskému, aby svojí mzdou podpořila rodinu. Již tenkrát musela čelit urážkám jiných čeledínů a děveček pro svoji zbožnost a počestnost. Práce vyžadovala velkou námahu – bez pomoci strojů, jak je tomu dnes – ale uměla za práci zabrat a všichni žasli nad její silou.

Farář Josef Naber si hned všiml zbožné, vážné povahy Réziny. Už dříve měla v srdci přání vstoupit k misijním benediktinkám v Tutzingu a jako zdravotní sestra jít na misie. Když vypukla první světová válka, stala se nejstarší služebnou na dvoře a pomáhala svým výdělkem matce a dě-

tem přečkat těžkou dobu. Její otec musel odejít na frontu. Slíbila mu, že počká se vstupem do kláštera, dokud se nevrátí. Obrat v jejím životě způsobil velký požár 10. března 1918. Zničil všechny plány 19leté dívky. Při hašení pomáhala až do vyčerpání sil podávat nahoru kbeliky s vodou a tím si přivodila těžké vykloubení páteře.

Její zdravotní stav se zhoršil dalšími úrazy nakonec do té míry, že byla brzy upoutána na lůžko. K tomu se přidaly křeče žaludku, zvracení a od března 1919 úplné oslepnutí a silné bolesti hlavy. Od roku 1922 nemohla přijímat tuhou potravu. Terezie Neumannová, která se tolik těšila na život v misiích, se musela tohoto přání vzdát a zcela se odevzdat do Boží vůle. Ona, která vždycky tak zdatně pracovala jako muž a byla stále činná, se stala předmětem ošetřování. Ale rodiče a sourozenci se jí ujali. Po šesti a půl letech ochrnutí a utrpení všeho druhu, po čtyřech letech slepoty, uzrála tato 24letá mladá žena pro to mimořádné, co mělo teď nastat.

Během svého těžkého onemocnění dostala Rézi obrázek malé Terezie z Lisieux, která byla tenkrát ještě v Německu neznámá. Získala velkou důvěru k této francouzské řeholnici a modlila se často modlitbu za blahoslavení této v mládí zemřelé (1897) karmelitky. Všechno lékařské umění u Rézi nepřineslo úspěch, její bolesti byly nesnesitelné, ale našla své útočiště v modlitbě a nesla svůj kříž společně s Kristem.

Jako zázrakem mohla od 29. dubna 1923 v den blahoslavení sv. Terezie z Lisieux zase vidět a v den jejího svatořečení 17. května 1925 byla uzdravena také ze svého ochrnutí. Toto uzdravení se stalo podle svědectví faráře Nabera během modlitby. „Tu přišlo najednou velké světlo, jaké se jinak na světě nevidí. A nějaký hlas zvolal: »Rézi, nechceš se uzdravit?«“ Rézi odpověděla: „Jak bude Pán Bůh chtít, smírím se se vším, se smrtí a utrpením i s uzdravením.“ Hlas řekl: „Neměla bys radost, kdybys mohla vstát?“ Terezie: „Těší mě, co přichází od Pána Boha... Každá travička, každé kvítko, každý ptáček a každé nové utrpení, které na mě Spasitel sešle. Nej-

větší radost ale mám ze Spasitele samotného.“ Po těchto slovech nastalo okamžité uzdravení. Terezie šla potom se svými příbuznými a farářem Naberem do blízkého farního kostela, aby poděkovala Bohu za zázrak svého uzdravení.

Sotva o rok později se dostavily nové bolesti. Na jejím těle se ukázaly poprvé rány Kristovy. Přání jít do misii se zase rozplynulo. Místo toho se o pátcích objevil obraz nářku a bolesti, když prožívala utrpení Kristovo. Z jejích očí stékala krev na líce; rány trnové koruny a rány na rukou, nohou a v hrudi se otevřely. Byly vidět stopy po bičování i rána na rameni Ježíšově, způsobená nesením kříže. Stále znova se zvedala s námahou na své posteli, gestikulovala rukama a mluvila cizí, pro laika nesrozumitelná slova soucitu a protestu.

Dojati procházeli mlčky mnozí lidé kolem jejího lože utrpení. Na některé Velké pátky to bylo až 5 000 návštěvníků, kteří často v slzách opouštěli její lože a začali nový život. Asi 700krát prožila na svém těle velkopáteční utrpení Ježíšovo. „Utrpením může být zachráněno více duší než nejskvělejšími kázáními.“ Tato slova Terezie z Lisieux se uskutečnila v Konnersreuthu.

Když ukřižovaná na Velký pátek vydechla svůj život, upadla do spánku podobného smrti, který trval až do velikonočního rána. Pak se jí zjevil Zmrtvýchvstalý a zavolal ji zpátky do života. Všechno utrpení bylo teď odstraněno. Terezie vstala, oslavila velikonoční bohoslužby ve farním kostele spolu s ostatními a šla za svými úkoly.

Ve svém životě nekonečně mnoho vytrpěla, nikdy nebyla bez bolesti, ale jejím smírným utrpením bylo mnoho lidí uzdraveno. Mnoha nemocným utrpení také odňala. Tak i farář Naber řekl, že mu často pomohla v nemocech: „Mým nejlepším a nejlacinějším lékařem je Rézi.“ Často se uzdravili lidé, které lékaři už nechtěli léčit, po jedné návštěvě u Rézi.

Kromě stigmat měla také víze ze života Ježíšova a Matky Boží. Byla pak smysly vzdálená z tohoto světa, viděla, slyšela dění a ohromovala experty svým věděním, také znalostmi aramejštiny, řeči Ježíšovy. Rov-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

jsem byl dříve rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši.

Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života.

Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému buď čest a sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium - Lk 15,1-32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadvadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: »Radujte se se

mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.« Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadvadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: »Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.« Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátí.“ Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.« On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytit se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl si: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval

tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!« Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.« Ale otec nařídil svým služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!« A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!« Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«

něž viděla mnoho ze života světců. Viděla každoročně hodinu smrti sv. Terezie z Lisieux nebo prožívala vidění sv. Bernadetty z Lurd, stigmatizaci sv. Františka z Assisi, martyrium sv. Cecilie nebo sv. Anežky.

Brzy po stigmatizaci až do její smrti byla svatá Eucharistie její jedinou potravou. Dne 6. srpna 1926 měla vidění proměnění Krista. Od té doby necítila ani hlad ani žízeň a nemohla ani jíst ani pít. Od 14. do 28. července 1927 byla Terezie hlídána ve dne v noci biskupskou komisí. Ta mohla potvrdit, že v těchto 15 dnech nic nejedla a nic nepila. Při pátečním utrpení ztratila osm kilo na váze, které však na konci bez potravy znovu nabyla. Plných 36 let vydržela tento stav bez jídla. Měla jasný cit pro nebezpečí doby. Také nacistickému režimu kladla statečný odpor tím, že okolo sebe shromažďovala kroužek stejně smýšlejících, mezi nimi také Dr. Fritze Gerlicha nebo kněze Ingberta Naaba.

Kromě starosti o kněze a řeholní povolání se věnovala také zcela službě nemocným a umírajícím. Mnoho času a lásky věnovala své květinové zahradě, jejímiž květy zdobila kostel často až hluboko do noci. Její angažovanost také vděčíme za to, že se bývalý klášterní statek Fockenfeld stal v roce 1951 seminářem pro pozdní povolání, ze kterého vzešlo asi 600 kněží, a mohl vzniknout klášter klanění „Theresianum“. Tam žijí mariánské sestry z Karmelu, které spolu s obyvateli kláštera seniorů a věřícími z farnosti a okolí pořádají každý den pobožnost klanění. Patronem Theresiana je Německý řád.

Krátce před svou smrtí, 13. září 1962, pozvala krátce k sobě ještě svého bratra, aby mu řekla něco důležitého: „Ferdí, nezapomínej na zemřelé. Modli se každý den za zemřelé. Nejenom se modli, ale obětuj všechny obtíže, které se ti přihodí, za zemřelé. Konáme totiž příliš málo za

zemřelé. Pokud žijeme, starejme se o ně a pokoušejme se jim pomáhat. Teď, když naši pomoc potřebují, většinou na ně vůbec nemyslíme. Oni na to ale čekají a potřebují naši pomoc. Oni si nemohou sami pomoci. Přitom nám stojí na onom světě blíže, než mohli s námi být za života.“

Dne 19. září 1962 odevzdala svůj život Bohu. Zemřela po krátké nemoci v pověsti svatosti a byla pochována na hřbitově své farnosti. Od té doby je její hrob cílem mnoha poutníků a návštěvníků.

Biskup Gerhard Ludwig Müller z Řezna ohlásil 13. února 2005 zahájení procesu jejího blahorečení. Více než 500 vyslyšení modliteb přišlo od roku 2004 do oddělení pro blahorečení a svatořečení diecéze Regensburg. Mnoho diků zdobí votivní kapli blízko jejího hrobu.

*Z VISION 2000 - 2/2019 přeložil -mp
(Redakčně upraveno)*

Povinnosti rodičů vůči svým dětem

Cornelius a Lapide vzpomíná člověka, jehož velmi dobře znal. Vypráví o něm, že dnem i nocí sloužil jen mamonu. Veškeré jeho úsilí bylo zaměřeno jen k tomu, aby získal co nejvíce materiálních věcí pro sebe a pro své děti. Na Boží přikázání zcela zapomínal. Na Boha vůbec nepamatoval a hříchu se nebál. Ale i pro něho nastala hodina smrti. Smrti se velmi bál. Dal si zavolat všechny děti ke své smrtelné posteli a řekl jim: „Dnem i nocí jsem se o vás staral, teď se postarejte vy o mne a pomozte svému otci ve strašné hodině smrti!“ Ale jeho děti mu nemohly pomoci, i kdyby byly chtěly, protože proti smrti není léku, ani pomoci. Tehdy onen nešťastný otec zvolal: „Ó nešťastná smrti, jak jsi hrozná! Jak jinak by se mi nyní umíralo, kdybych byl s takovou horlivostí sloužil Bohu, s jakou jsem sloužil mamonu! Ale teď je již pozdě.“ Ano, tak to bývá. Svět za službu, kterou mu prokazujeme, se nám odplácí smrtí a ďábel za službu jemu se odplácí peklem.

Umíral také jiný otec. Vychoval čtyři syny a čtyři dcery. Celý svůj život se snažil dobře vychovávat svoje děti. Vychovával je nejen slovem, ale zejména svým vlastním příkladem. Nikdy nezapomínal na Boží přikázání. Když všechny jeho děti stály u jeho smrtelné postele, svůj starostlivý otcovský pohled ještě jednou upřel na každé své dítě a potom řekl: „Děti moje, z mých úst jste nikdy neslyšely špatné slovo. Vždy jsem vás všechny vedl k Bohu. Učil jsem vás zachovávat Boží přikázání slovem i příkladem. Nyní jsem přesvědčen, že jsem se vždy snažil svědomitě si plnit své otcovské povinnosti vůči vám, proto umírám klidně.“ Ještě je požehnal, rozloučil se s nimi a krátce nato zemřel.

Pro každého z nás přijde také ten čas, že bude ležet na své smrtelné posteli. Neexistuje výjimka. Tehdy za ním bude jeho prožitý život a před ním jeho vlastní smrt. Před jeho očima se bude promítat jeho život jako na filmovém plátně. Tam všechno uvidí, nic se tam nedá zatajit, zamlčet. Ve svých myšlenkách již bude stát před tím nejspravedlivějším Soudcem, který nezná žádnou protekci. Tehdy bude šťastný každý rodič, když si bu-

de moci říci: „Děti moje, když se na vás dívám, umírám klidně.“ Avšak běda tomu rodiči, který se celý život namáhal, a přece si bude muset přiznat, že veškerá jeho námaha byla marná. Proto se nyní zamyslete, jak byste měli pracovat a jak vychovávat své děti, abyste mohli mít vědomí, že jste pracovali správně a úspěšně.

Vzpomeňme si na část evangelia, kde Pán Ježíš vyzývá Petra, aby spustil své síť do moře k lovu. Petr se nejprve bránil. Prý se celou noc namáhali a nic nechytily. Tím chtěl říci, že když v noci nic nechytily, jak mohou něco ulovit teď přes den, kdy jsou ryby schované ve svých skrýších. Potom se Petr vzpamatoval a řekl: „Ale na tvé slovo ty síť spustím.“ (Lk 5,5) Petr si neuvědomil, že celou noc pracovali a namáhali se bez Ježíše Krista, a proto si museli přiznat, že nic nechytily. Každý, kdo se pouští do práce bez Boha a jeho pomoci, může se dožít jen zklamání. To zklamání může přijít dříve či později, ale jistě přijde. Podobně také mnozí rodiče se až příliš namáhají. Snaží se dát svým dětem nejlepší výchovu, ale nakonec si musí přiznat, že jejich námaha byla marná. Čím více se snaží, tím méně se jim daří. Proč? Častokrát je příčinou právě to, že pracovali a namáhali se bez Krista. Takoví rodiče si namlouvali, že na výchovu svých dětí si vystačí sami, ale nevystačili. Nakonec na vlastní kůži zjistili pravdivost přísloví: „Bez Božího požehnaní marné je lidské namáhání.“

Již dávno svatý Benedikt a jeho spolubratři se řídili heslem: „Modlí se a pracuj!“ Toto heslo bylo životním heslem i našich předků. Žijeme v moderní době, proto si někteří toto heslo zmodernizovali a ono zní: „Pracuj, pracuj a zase jen pracuj!“ Někteří v modlitbě vidí již jen ztrátu času. Práce se jim stala břemenem, kterému věnují veškerou svoji energii a všechn svůj čas. Všechno ostatní zanedbávají, dokonce i to nejdůležitější – výchovu svých dětí.

Jistý člověk navštívil své příbuzné. Byl večer. Hovořili spolu o ledačems. Vzpomenul si na jejich děti, a proto se zeptal: „Kde je Mariánka?“ Matka odpověděla: „Někam odešla.“ – „A Pepík?“ Otec odpověděl: „Po večeri má ve zvyku jít za

svými kamarády.“ – „A Anička?“ Zase matka: „Také někam odešla.“ Potom pokračovali v hovoru. Nakonec vstal, že se rozloučí a odejde. Domácí pán ho ještě pozval, aby se šel podívat na jeho hospodářství. Šel. Ve velké stáji bylo všechno v nejlepší pořádku. Tu se ho host zeptal: „Proč je každý kus dobytka přivázaný? Nebylo by lepší nechat dobytek volně pobíhat?“ Sedlák odpověděl: „To tak nejde, aby dobytek volně pobíhal. Všechno by se rozuteklo a jen s velkou námahou bych mohl všechno poshánět.“ Tehdy si příbuzný povzdechl: „Ó ubohá Mariánko, ubohý Pepíku, ubohá Aničko! O kolik lépe jsou na tom zvířata vašeho otce než vy. Váš otec se o svá zvířata stará a ví, kde jsou, ale kde jste vy, to neví, i když je už pozdní večer.“

Jen málo rodičů si uvědomuje, jak nebezpečná je ulice pro jejich děti. Proto je před ulicí nechrání. Vůbec jim nezáleží na tom, s kým se jejich děti kamarádí a kdy přicházejí domů. Učitel, který se zabývá kriminalitou mládeže, navštívil nápravný ústav. Pohovořil s některými provinilci. Jeden z nich se slzami v očích řekl: „Měl jsem doma dobrou výchovu, ale ulice mě zkazila. Mým zvykem bylo po večeri jít za kamarády. Mezi nimi jsem se naučil hřešit, kouřit, hazardovat se životem, pít i krást. Zkrátka, ulice mě naučila všemu, co mě přivedlo až sem. Pane učiteli, chraňte svoje děti, své žáky před ulicí. O to vás prosím teď, kdy už dobře vím, co je ulice a co dává svým obětem.“

Věru, pro mnohé rodiče je všechno důležité, ale to nejdůležitější zanedbávají. Starají se, aby jejich dětem nic z materiálních potřeb nechybělo, avšak na výchovu zapomínají. Nemyslí na pravdu, že celoživotní štěstí i neštěstí jejich dětí je v rodičovských rukou. Pro množství práce nikdy nemají čas pro své děti, aby si s nimi popovídali, aby jim prokázali svoji rodičovskou lásku. Každé dítě chce svým rodičům vyprávět všechno, co má na svém srdci. Chce se jim pochválit i požalovat. Nejhorší je, když rodiče nemají čas pro svoje děti. Myslí si, že jejich jedinou rodičovskou povinností je materiálně zabezpečit své děti. To je velký omyl, na nějž doplatili mnozí rodiče

a na který doplácí mnohé děti. Nejdůležitější je, aby rodiče dali svým dětem dobrou výchovu. Správně vychovávat dokáže jen láska. Pouze ta umí vycítit, co dítě potřebuje. Pro křesťanské rodiče je důležité, aby dali svým dětem dobrou křesťanskou výchovu. Právě na ní závisí pozemské i věčné štěstí jejich dětí.

Jak moc je důležitá křesťanská výchova, nám napoví také následující skutečný příběh.

V jednom německém městě se konala poprava mladého vícenásobného vraha. Poprava byla veřejná, aby sloužila pro výstrahu. Prohlašovala na náměstí. Když provinilce přivedli pod šibenici, spatřil svoji matku, která stála nedaleko a velice plakala. Jeho posledním přáním bylo, aby mu dovolili rozloučit se se svojí matkou. Přivedli ji k němu. Tehdy syn – vrah se sehnul, jako by chtěl svoji matku obejmout a políbit. Matka bolestně vykřikla. Syn jí ukousl ucho. Ti, kdo to viděli, velmi se pohoršovali. Syn nahlas řekl: „Nesuďte mě za tento můj čin, který jsem nyní spáchal. Ona si to právem zaslouží. Kdyby mě byla dobře vychovávala, dnes bych nemusel umírat na této šibenici.“ Hrozná obžaloba matky z úst jejího vlastního dítěte, které své neštěstí připisuje matce.

Křesťanští rodiče musí dbát na své dítě, musí se o něj starat a mají se snažit dát mu dobrou křesťanskou výchovu. Avšak dnes se najdou mnozí, kteří by vás chtěli přesvědčit tak, jako jistý řečník v Čechách, který přesvědčoval věřící, aby vystoupili z Církve a stali se nevěřícími. Jeden z jeho argumentů byl: „Vidíte sami, že mnozí katolíci jsou špatnými křesťany. Kdyby bylo pravdou, že učení Kristovo je tak dobré, jak o něm říkají, pak by nemohlo vychovávat špatné křesťany.“ Většina přítomných mu tleskala. Tu jeden z přítomných vstal a řekl: „Když mi ukážete aspoň jednoho katolíka, který se snaží přesně žít podle nauky Ježíše Krista, a přece je špatný, tak potom i já vystoupím z Církve a budu bez vyznání.“ Onen řečník a ti, kdo mu tleskali, ztichli. Takového katolíka nemohli najít, neboť takový ani neexistuje. Špatní křesťané, špatní katolíci jsou pouze ti, kteří sice byli pokřtěni, avšak závazky svého křtu vůbec neplní. Pro ně je náboženství jen jakousi tradicí. Ježíš Kristus

je pro ně jen pouhou historickou osobností, jeho nauku jedním uchem přijímají a druhým hned vypouštějí ven. Pro ně jsou bohoslužby jen jakýmsi společenským bontonem. Jdou jiní, tak jdu také já. Takové Ježíš Kristus nemůže učinit ani lepšími, ani mravnějšími.

Doktor Förster ve své knize *Kristus a lidský život* napsal: „Kristus působí jinak než velikáni tohoto světa. Ani jeden z nich nepromění bytí jen jednu lidskou duši. Oproti tomu Kristus po staletí ve všech národech vlévá nový život do nespočetného množství duší. Ježíš z hříšníků udělal světce, ze zločinců kajícíky, z pochybujících věřící. On do milionů zoufalých vлил balsám útěchy. To všechno svědčí o nadlidském zdroji jeho síly.“

Ježíš to může udělat jen tehdy, když ho bereme vážně. Jsme-li jako onen moudrý muž, který staví svůj dům na pevném základě, na skále, a ne jakou hloupý, který staví svůj dům na písku. Tedy, pokud Boží slovo nejen posloucháme, ale podle něho i žijeme. Kristovo evangelium je kvasem, který je schopen prokvasit nás všechny, ale nejdříve je musíme přijmout. Abychom Kristovo evangelium mohli přijmout, musíme je poznat. Proto druhá a velmi závažná povinnost rodičů je učit své děti poznat křesťanské pravdy, a to nejen svým slovem, ale především svým příkladem pravdivého křesťanského života.

Windhorst radí matkám, aby to se svými dětmi dělali tak, jak vidí na svaté Anně, která vychovávala Pannu Marii. Anna učí Marii poznávat Boží zákon. Svátý Augustin nás napomíná: „Tak jako v chrámě promlouvá kněz ke svým věřícím, tak doma musí rodič promlouvat ke svým dětem.“ Svátý Jan Zlatoústý rodiče napomíná: „Rodiče, vy jste prvními učiteli a prvními apoštoly svých dětí!“

Rodiče se musí starat o své děti, musí je učit, ale veškerá jejich námaha by byla marná, kdyby si pro svoji práci nevyprošovali v modlitbách Boží milost a požehnání. Proto je velice potřebné a užitečné, aby se rodiče modlivali spolu s dětmi a rovněž sami se mnoho modlili za své děti. Láska a modlitba jsou vždy nejlepšími a nejdůležitějšími prostředky při výchově dětí. Je-li třeba při jiných pracích Boží požehnání, pak při výchově je Boží požehnání přímo nevyhnutelné. Zde

Benedikt XVI.: Kritika textu se mými s jeho jádrem

Emeritní papež Benedikt XVI. reaguje v *Herder Korrespondenz* na některé kritické hlasy, které zazněly po zveřejnění jeho reflexe na téma sexuálního zneužívání v katolické církvi. Ohlasy článku v médiích potvrzují nedostatečnou recepci textu, píše ve své stručné odpovědi emeritní papež. Za příklad uvádí nedávný text Brigit Aschmannové (*Herder Korrespondenz*, červenec 2019, s. 44–47), kde se ani jednou neobjevuje slovo Bůh, které – jak dodává papež Benedikt – stojí v centru celého problému. „Napsal jsem: »Svět bez Boha nemůže být ničím jiným než světem beze smyslu.« (78) »V západní společnosti Bůh ve veřejné sféře absentuje a nenaslouchá se mu. A proto se z této společnosti stále více vytrácí kritérium člověčenství.« (79) Nakolik jsem s to zahlédnout, ve většině reakcí na můj příspěvek se vůbec neobjevuje Bůh, nedotýkají se tedy právě toho, co jsem chtěl zdůraznit jako klíčový problém v této věci. Skutečnost, že text paní Aschmannové opomíjí centrální pasáž mé argumentace, stejně jako většina reakcí, s nimiž jsem se mohl seznámit, poukazuje na závažnost situace, v níž se zdá, že slovo »Bůh« bylo v teologii vytěsněno,“ píše emeritní papež Benedikt XVI.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
27. 8. 2019

nejvíce platí Ježíšova slova: „Jste-li mimo mne, nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5) Tuto pravdu svátý Pavel vyjádřil takto: „Já jsem sázel, Apollos zaléval; ale růst dával Bůh. Tak tedy není něco ani ten, kdo sází, ani ten, kdo zalévá, ale ten, kdo dává růst: Bůh.“ (1 Kor 3,6–7) Boží požehnání si můžeme jen vyprosit. Proto se rodiče musí modlit za sebe, aby uměli dobře vychovávat své děti. Musí se modlit i za své děti, aby je stále provázelo Boží požehnání a Boží pomoc.

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky
(Pravidelná příloha časopisu
Misionár) 9/2005
přeložil a upravil -dd-

Svatost, to je láska (2 - dokončení)

Služebnice Boží Rozálie Celakówna (1901-1944)

Výzva k intronizaci

Od května roku 1937 se Rozáliiným duchovním vůdcem stal paulín P. Zygmunt Dobrzycki. To byla pro ni výjimečná doba mystických setkání s Kristem a úzkého sjednocení se s ním. Rozálie takto napsala o Ježíšově přítomnosti ve svém životě: „Pán Ježíš je, ačkoliv neviditelným způsobem, přítomný v duši. Jeho přítomnost jsem vnímala takovým způsobem, jako by se dvě osoby sjednotily v jednu. To setkání se s duší je mnohem vyšší než vidění. Kdybych to chtěla popsat, nedokážu to, poněvadž to překonává moje tak velice omezené myšlení a všechno mé chápání.“

Během rekolekcí v září roku 1937 Rozálie znovu objevila, jak velkým darem je spoluúčast na Kristově utrpení na kříži. Když přijímala kříž utrpení ve spojení s Ježíšem, toužila učit se ho tak milovat, jak ho žádný člověk nemiloval. Tehdy také prostřednictvím mistryčky Ježíš adresoval výzvu Polsku a všem národům, aby ho přijaly za jediného Pána a všechny oblasti života podřídily požadavkům, jaké ukládá jeho láska. Jménem celého národa měla tento akt vykonat společně vláda duchovní i světská.

V jedné ze svých vizí Rozálie uslyšela: „Jestliže chcete zachránit svět, je třeba provést intronizaci Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ve všech státech a národech na celém světě. Tady a jedině zde je záchrana. Které státy a národy ji nepřijmou a nepoddají se vládě sladké Ježíšovy lásky, zmizí nenávratně z povrchu země a už nikdy nepovstanou. [...] Pamatuji, dítě, aby záležitost tak velmi důležitá nebyla přehlédnuta a neupadla do zapomenutí.“

Od té doby se dovedení k intronizaci stalo pro Rozálii neobyčejně významným úkolem. Věděla, že ji k tomu vyzývá Kristus. S tím úmyslem se modlila a obětovala všechny svoje těžkosti a utrpení. Duchovním vůdcem P. Zygmunta Dobrzyckého byl generální představený paulínů P. Pius Przeździecki. To právě on několikrát rozmlouval ve věci intronizace s primasem Polska kardinálem Hlondem. Kardinál se chtěl nejdříve ujistit, zda je Rozálie vě-

rohodná osoba, a proto přikázal, aby se podrobila lékařskému šetření a výsledky předložila církevním představitelům. Mistryčka se podrobila neurologickému zkoumání, které provedl dr. J. Horodeński. Potvrdilo se, že je psychicky naprosto zdravá.

Dlouho před rozpoutáním druhé světové války Celakówna předávala Ježíšovu i Mariiny výzvy k obrácení, bez něhož hrozí, že začne strašná válka. Hlavní příčinou války jsou totiž hříchy prostopášnosti, zabíjení a nenávisti. Před válečnou katastrofou může svět uchránit jenom skutečnými Kristovy intronizace.

Naplnění poslání (1939-1944)

Rozálie dostávala stále důraznější pobídky, aby se realizovala intronizace. Pro tuto záležitost byla ochotna všechno vytrpět a byla připravena – jak napsala – „zemřít v největší opuštěnosti tak, jako nás Ježíš na kříži“. Její největší touhou bylo, aby se v Polsku uskutečnila intronizace a aby toho příkladu následovaly i ostatní národy.

Ve strašlivé době okupace Polska, kdy v každé chvíli hrozilo uvěznění, odvezení do koncentračního tábora a smrt, Rozálie psala: „...a přes to všechno jsem velmi klidná [...] Kdybychom věděli, jak nás Pán Ježíš miluje, ani na chvíli bychom do svých duší nepustili strach a bázeň.“ Rozálie se starala především o to, jak co nejvíc lidí zachránit od věčné záhuby.

Na začátku války ji zaměstnali v ambulanci, kde pracovali němečtí lékaři. Celakówna, přinucena mimořádnými povinnostmi, se musela učit německý jazyk.

Velmi trpěla tím, že se lidé navzdory běsnící válce neobraceli a nadále uráželi Boha těžkými hříchy. Často plakala nad osudem a hříchy svého národa. Její čisté srdce a vnímavost jejího pozorování jí dovolovaly vidět obrovský morální úpadek společnosti. V říjnu roku 1939 psala: „Takové hanby a tolika hříchů nebylo nikdy v polském národě jak v poslední době.“

Ve svých modlitbách Rozálie neustále horoucně prosila Boha o milosrdenství pro hříšníky. V duchu odčiňování za jejich hříchy s láskou přijímala všechno trápení a pokořování. Pán Ježíš v odpově-

di zaléval její duši nepopsatelnou radostí své blízkosti a lásky. Na počátku roku 1941 se zdravotní stav Celakówny velmi zhoršil, ale práce v nemocnici nezanechala. Až do konce se spalovala ve službě Bohu a bližním. Psala: „Noční služba má pro mě cosi neobyčejně významného... Pán Ježíš, nemocní a já [...] Tehdy se Pán Ježíš zvláštním způsobem snižuje k mé duši.“

Svou prací, modlitbou a utrpením dělala Rozálie všechno, aby co nejdříve nastal den intronizace, odevzdání národů vládě Krista Krále. Tímto vyplňovala Ježíšovu prosbu: „Já chci nerozlučně vládnout v lidských srdcích, pros o uspišení mé vlády v duších skrze intronizaci.“

Čtyři roky před smrtí psala Rozálie svému zpovědníkovi: „Mé žití se chýlí k večeru. Tak velmi miluji západ slunce: tehdy se má duše víc utápí v Bohu, v tom Slunci Spravedlnosti, a myslím na Pána, jak Ho mám milovat a jak se Mu líbit, aby můj život jedinou skončil tak, jak se končí den, ale den jasný a klidný.“

Na začátku září roku 1944 se cítila velmi slabá. Rozáliina známá, která onemocněla chřipkou, ji požádala, aby jí přinesla léčebné baňky. Během té návštěvy Celakówna silně prochladla a musela ulehnout. Stav jejího zdraví se zhoršoval ze dne na den a 11. září ji převezli do nemocnice. Nemocná se celou dobu modlila růženec. Přijala viaticum a svátost pomazání nemocných. Rozálie Celakówna zemřela ve spánku v noci z 12. na 13. září roku 1944.

Pohřbili ji na Rakowickém hřbitově v Krakově. Přestože byla válka, pohřbu se účastnil veliký zástup kněží, řeholních sester a známých. Po smrti její prostota, добрota srdce a nesobecká láska pohnuly svědomím i srdcem mnoha osob, které ji znaly. Rychle se roznesla zvěst, že skrze její přímluvu udílí Pán Bůh lidem mimořádné milosti, o které prosí. Její beatifikační proces probíhá.

Rozálie říkala, že svatost, to je láska. Poprosme Ježíše jejími slovy o ten největší dar: „Páne Ježíši, dej mi lásku, lásku, která Tě dokáže milovat za celý svět, milovat k šílenství, tak, jak jsi ještě na této zemi nebyl nikdy milován. Protože Ty, Ježíši, dokážeš rozšířit mé malé srdce do nekonečnosti. Jsi všemohoucí, tak uděláš ten zázrak.“

Z Milujcie się! 1/2017 přeložila -vv-

O Skutcích apoštolů – „všechno měli společně“

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

lidí, kteří mají „jedno srdce a jednu duši“ a nepovažují nic ze svého majetku za svoje vlastní, ale všechno mají společně (srov. Sk 4,32). To je tak silný životní vzor, že nám pomáhá, abychom byli štědrí a ne-skrblili. Z tohoto důvodu „nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval“ (Sk 4,34–35). Církev se vždycky vyznačovala těmito gesty křesťanů, kteří se vzdávali nadbytku a nepotřebného majetku, aby jej dali těm, kdo byli v nouzi. A to nejenom peníze, ale také čas. Kolik jen křesťanů – například vy, tady v Itálii – se věnuje dobrovolnické službě. To je krásné! Znamená to sdílet a dělit se o svůj čas s druhými, aby se dostalo pomoci těm, kdo ji potřebují. Volontariát, charita, návštěvy nemocných – o všechno je třeba se s druhými dělit a nehledat jen svůj zájem.

Koinonia nebo společenství je tedy nový způsob vztahů mezi Pánovými učedníky. Křesťané mezi sebou zakoušejí nový způsob bytí a jednání. Tento způsob je křesťanům vlastní, takže si pohané, kteří pozorovali křesťany, říkali: „Podívejte, jak se mají rádi.“ Láska je tedy ten způsob. Ne však verbální, fingovaná, nýbrž skutečná, konkrétní láska a vzájemná pomoc. Spojení s Kristem nastoluje spojení s bratry, což vyúsťuje a vyjadřuje se také ve společném sdílení materiálních dober. Ano, tento způsob společného přebývání, tato láska sahá až do kapes a vede ke zřeknutí se peněz ve prospěch druhých i proti vlastnímu zájmu. Příslušnost ke Kristovu tělu vytváří ve věřících spoluzodpovědnost jedněch za druhé. Víra v Ježíše činí nás všechny – jedny za druhé – spoluzodpovědnými. Někdo řekne: „Podívej na tamtoho. Nemá kde bydlet, ale to je jeho věc.“ My křesťané mezi sebou takto mluvit nemůžeme. Musím se za dotyčného modlit, vzít jej k sobě a nebýt lhotejný. Toto znamená být křesťanem. Proto silní podporují slabé (srov. Řím 15,1), a nikdo nezakouší nedostatek, který ponižuje a znetvořuje lidskou důstojnost; jsou to-

tiž společenstvím, mají jedno srdce a mají se rádi. A znamením je konkrétní láska.

Jakub, Petr a Jan – „sloupy“ jeruzalémské církve – společně ustanoví, že Pavel a Barnabáš budou hlásat evangelium pohanům, zatímco oni židům, a požadují pouze, aby se nezapomínalo na chudé (srov. Gal 2,9–10). A nejenom materiálně chudé, ale také duchovně chudé, lidé trpící problémy a potřebující naši blízkost. Křesťan vychází vždycky od sebe, ze svého srdce a přibližuje se k druhým, jako se Ježíš přiblížil nám. Taková je prvotní křesťanská obec.

Konkrétního příkladu sdílení a společného majetku se nám dostává ze svědectví Barnabáše, který vlastnil pole, prodal je a peníze přinesl apoštolům (srov. Sk 4,36–37). Vedle jeho kladného příkladu se však objevuje jiný, tristně záporný: Ananiáš a jeho manželka Sáfira prodali pozemek a rozhodli se přinést apoštolům pouze část získaných peněz, zbytek si nechali (srov. Sk 5,1–2). Tento podvod přerušil řetězec nezištného, upřímného a nesobeckého sdílení, což mělo tragické a fatální důsledky (Sk 5,5.10). Apoštol Petr demaskuje Ananiášovu nepoctivost a zpronevěru a říká mu: „Proč ti satan ovládl srdce, žes obelhal Ducha Svátého a z peněz za to pole sis část listivě ponechal? [...] Neobelhal jsi lidi, ale Boha.“ (Sk 5,3–4) Mohli bychom říci, že Ananiáš obelhal Boha svým neprodyšným

a pokryteckým smýšlením neboli „dojednanou“, částečnou a oportunistickou příslušností k církvi. Přetvářka je nejhorší nepřítel křesťanské obce a křesťanské lásky, totiž předstírání lásky ve snaze dosáhnout svých vlastních zájmů.

Připravovat dar o upřímnost totiž znamená pěstovat pokrytectví, vzdálit se pravdě, stát se sobeckým, zhašet plamen společenství a vystavovat se mrazu vnitřní smrti. Kdo si takto počíná, pohybuje se v církvi jako turista. Mnozí turisté jsou v církvi; vždycky jen přechodně a nikdy nejdou dovnitř. Je to duchovní turistika, kterou si namlouvají, že jsou křesťané. Jsou však pouhými turisty v katakombách. My však nesmíme být v církvi turisty, nýbrž bratry jedni pro druhé. Život pojímaný pouze na základě profitu a výhodných situací na úkor druhých nezbytně způsobuje vnitřní smrt. A kolik jen lidí se tváří, že jsou nablízku církvi, že jsou přáteli kněží i biskupů, zatímco usilují pouze o svůj prospěch. Tyto přetvářky pustoší církev!

Pane, prosím za nás všechny, obdař nás svým Duchem laskavosti, jenž přemáhá každou přetvářku a uvádí do oběhu pravdu živící křesťanskou solidaritu, která není nějakou podpurnou sociální aktivitou, nýbrž nezbytným vyjádřením přirozenosti církve, nejněžnější matky všech, zejména na těch nejchudších.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2019 – PROGRAM

Pátek 27. září 2019:

13.00 **putování Prahou s Paládiem země české**, zakončené svatováclavským duchovním zastavením v 17.00 na Václavském náměstí • 19.00 **přivítání relikvie sv. Václava** pod zámkem v Brandýse nad Labem a koncert v kostele Obrácení sv. Pavla • 20.30 **odhalení busty papeže Benedikta XVI.** na náměstí sv. Václava.

Sobota 28. září 2019:

7.00 **mše svatá na hrobě sv. Václava** v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha a v děkanské zahradě ve Staré Boleslavi • 8.30 **mše svatá v kryptě sv. Kosmy a Damiána** v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi • 10.00 **POUTNÍ MŠE SVATÁ** na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi (hlavní celebrant a kazatel Mons. Charles Daniel Balvo, apoštolský nuncius v ČR) • 14.00 **modlitba za národ u Paládia země české** v děkanské zahradě ve Staré Boleslavi • 17.00 **rozloučení s relikvií sv. Václava** u kostela sv. Klementa ve Staré Boleslavi • 18.00 **mše svatá v katedrále** sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Více na <http://www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout>.

Pondělí 16. 9. 2019

6:05 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieněm (50. díl): Fotograf přírodních krás **7:40** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahradce **8:00** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (58. díl): Pulčinské skály – Beskydy **9:30** Jak potkávat svět (71. díl): S Pavlem Helanem **10:55** Práce Charity v Mexiku **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Byzanc: nový Řím **13:25** Causa Carnivora **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (11. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:55** Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (1. část) **16:10** V souvislostech **16:35** Věrní Kristu **17:35** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Bible pro nejmenší: David v nebezpečí **18:35** Sedmihlásky (156. díl): Pilky **18:40** Terra Santa News: 11. 9. 2019 **19:00** Ivo Cícvárek na Mohelnickém dostavníku 2014 (3. díl) **19:35** Vezmi a čti: Září 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** ARTBITR (80. díl) [P] **20:20** Živě s Noe [P] **21:00** K jádru věci [L] **22:10** Rozumět internetovým dětem **22:55** Indonésie: Povolání žít spolu **23:30** Kulatý stůl: Národní pouť do Říma **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 17. 9. 2019

6:05 Muzikanti, hrajte **6:40** Dvanáct rwandských mučednic **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **10:30** Rozumět internetovým dětem **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (58. díl): Pulčinské skály – Beskydy **13:00** Znovuzrození národa **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (12. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:55** Cesta štědrosti **15:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **16:00** Kulatý stůl: Národní pouť do Říma **17:35** Portréty krajiny **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Eliáš **18:35** Sedmihlásky (156. díl): Pilky **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Helen Keller (1880–1968) **19:10** Setkání **19:30** Zpravodajské Noeviny: 17. 9. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Výpravy do divočiny: Ptáci mizí [L] **21:10** Řeckokatolický magazín (211. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Terra Santa News: 11. 9. 2019 **22:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (148. díl) **0:00** Světlo pro Evropu (1. díl): Europass **0:10** Naše Horní Lideč **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 18. 9. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 9. 2019 **6:25** Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (1. část) **7:40** Vezmi a čti: Září 2019 **7:55** Hovory z Rekovic: Jiří Novotný **8:10** Mezi pražci: Září 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Umění sklářských mistrů **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Okolo houslí **13:10** Rockom krokem: Třebovický koláč 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (13. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:55** Pražská Loreta **15:20** Víra do kapsy: Otec a dcera **15:35** Zpravodajské Noeviny: 17. 9. 2019 **16:00** Můj chrám: Pavel Bratinka, disident a politik, kostel sv. Václava v Praze-Dejvicích

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
- Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:25 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (148. díl) **17:45** ARTBITR (80. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Ester **18:40** Sedmihlásky (156. díl): Pilky **18:50** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:30** Terra Santa News: 18. 9. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Večer chval [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (28. díl): Remigie Anna Češíková – boromejka **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Stopy Boží na Youtube [P] **23:10** Generální audience papeže Františka **23:30** První křesťané: Byzanc: nový Řím **0:05** Na jedné lodi (9. díl) **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 19. 9. 2019

6:05 Terra Santa News: 18. 9. 2019 **6:25** Outdoor Films s Františkem Machem (57. díl): Deník z cest do jiného světa **8:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **8:25** Ars Vaticana **8:40** BET LECHEM – vnitřní domov (29. díl): Raúl Alta-Torre del Aguila – honorární konzul ČR v Peru **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (1. díl): Europass **9:35** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Mozambiku, na Madagaskaru a Mauriciu **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (14. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:50** Missio magazin: Září 2019 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 17. 9. 2019 **16:20** Řeckokatolický magazín (211. díl) **16:35** V pohorách po horách (58. díl): Pulčinské skály – Beskydy **16:45** Muzikanti, hrajte **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Helen Keller (1880 – 1968) **18:00** Živě s Noe [P] **18:35** Bible pro nejmenší: Šadrak, Měšak a Abednego [P] **18:45** Sedmihlásky (156. díl): Pilky **18:50** Hermie a přítel v nouzi **19:00** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 9. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Cvrlikání (70. díl): Petr Linhart & přátelé: Milostné vzpomínky na Čp.8 [L] **21:15** Opavská inspirace **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny: 19. 9. 2019 **0:35** Sestry v akci **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 20. 9. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 9. 2019 **6:25** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **6:50** První křesťané: Byzanc: nový Řím **7:25** Stopy Boží na Youtube **8:25** Česká věda **8:40** Víra do kapsy: Otec a dcera **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Krasňany **9:55** ARTBITR (80. díl) **10:10** K jádru věci **11:15** Živě s Noe **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ivo Cícvárek na Mohelnickém dostavníku 2014 (3. díl) **13:25** BET LECHEM – vnitřní domov (28. díl): Remigie Anna Češíková – boromejka **13:40** Víra do kapsy: Jak poznám Boží vůli? **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha

14:55 Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **15:15** Křesťané v Pákistánu **15:50** Zpravodajské Noeviny: 19. 9. 2019 **16:10** Mezi pražci: Září 2019 **16:55** Výpravy do divočiny: Ptáci mizí **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky [P] **18:35** Sedmihlásky (156. díl): Pilky **18:45** Misie skrze svědectví – Slovensko **19:40** V pohorách po horách (58. díl): Pulčinské skály – Beskydy **19:50** Přejeme si ... **20:05** Kulatý stůl: církevní školství [L] **21:40** Živě s Noe [P] **22:20** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí **22:45** ARTBITR (80. díl) **23:00** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 2. díl **23:45** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (148. díl) **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 21. 9. 2019

6:05 Bez hábitu (3. díl): Salesiáni **6:55** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **7:15** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **7:35** Stíny nad Libavou **8:15** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli statečný mravec **8:55** Sedmihlásky (156. díl): Pilky **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Helen Keller (1880–1968) **9:35** Víra do kapsy: Jak odpustit? **9:50** GOODwillBOY III. (1. díl): Church is Community **10:30** V posteli POD NEBESY (1. díl) **11:25** Zpravodajské Noeviny: 19. 9. 2019 **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 18. 9. 2019 **14:35** Vezmi a čti: Září 2019 **14:55** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí **15:25** Dokonalá radost **16:00** Spomienkari: MFF Myjava 2019 [P] **17:20** Cesta štědrosti **18:00** Po stopách apoštola Pavla (1. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky **18:35** Sedmihlásky (156. díl): Pilky **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (10. díl): Vztah k Rusku **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Poletuchy: Na skok do Lednice [P] **20:50** V pohorách po horách (59. díl): Martinské hole – Lúčanská Malá Fatra **21:00** Živě s Noe **22:10** K jádru věci **23:15** Jaroslav Wykrent & In Blue na Mohelnickém dostavníku 2018 **23:55** CampFest 2018 **0:45** Řeckokatolický magazín (211. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 22. 9. 2019

6:05 Buon giorno s Františkem **6:55** Tasovický Mojiš: Klement Maria Hofbauer **7:50** ARTBITR (80. díl) **8:05** Cvrlikání (70. díl): Petr Linhart & přátelé: Milostné vzpomínky na Čp.8 **9:15** Řeckokatolický magazín (211. díl) **9:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **10:00** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela Narození sv. Jana Křtitele v Hovoranech [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:25** Muzikanti, hrajte [P] **14:05** Poletuchy: Na skok do Lednice **14:55** Stopy Boží na Youtube **16:00** Živě s Noe **17:10** 50 let Apollo **17:40** Ars Vaticana **17:55** Sedmihlásky (158. díl): Žalo dzevča [P] **18:00** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka **18:25** Dokonalá radost **19:00** A. G. Aratunjan: Concert pro trubku, C. Franck: Sedm slov Krista na kříži – Podzimní festival duchovní hudby 2019 [L] **20:45** Vezmi a čti: Září 2019 **21:00** Přejeme si ... **21:10** V souvislostech **21:35** Výpravy do divočiny: Ptáci mizí **22:40** Jak potkávat svět (71. díl): S Pavlem Helanem **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 16. 9. o 10:30 hod.:
Národná púť seniorov a chorých do Šaštína

Priamy prenos svätej omše.

Utorok 17. 9. o 13:00 hod.: Z javora

V prvej časti našej folklórnej relácie sa pôjdeme pozrieť na Pieňiny, kde sa konal festival pod názvom Slávnosti Rusínov a Lemkov, a predstavíme vám aj známu speváčku ľudových a duchovných piesní, Hanku Servickú. Sprevádzať vás budú Soňa Sabolová a Jozef Homza ml.

Streda 18. 9. o 16:30 hod.:
Bielorusko – semienko medzi trnám (dokument)

Bielorusko, podobne ako všetky bývalé republiky Sovietskeho zväzu, celé desaťročia trpelo v područí brutálneho komunistického režimu. Cirkev tu bola kruto prenasledovaná, ale ľudia si uchovali svoju vieru aj vďaka tomu, že sa jej hodnoty prenášali z generácie na generáciu, a tiež vďaka aktivite, viere, práci a húževnatos-

ti podzemných kňazov a laikov, ktorí boli ochotní riskovať svoju slobodu a svoje životy.

Štvrtok 19. 9. o 21:10 hod.: Hudobné pódium

Záznam koncertu Bratislavského chlapčenského sboru zo slovenského kostola svätého Jána Nepomuckého na Manhattan v štáte New York.

Piatok 20. 9. o 20:30 hod.:
Tajomstvá pátra Pia (dokument)

Rozprávanie súčasníkov pátra Pia o tomto veľkom svätcovi, doteraz nepublikované dobové zábery, svedectvo veľkej viery a lásky.

Sobota 21. 9. o 20:00 hod.:
Pochod za život – večerný program

Priamy prenos akcie Pochod za život z Bratislavy.

Nedeľa 22. 9. o 10:00 hod.: Svätá omša z Bratislavy

Priamy prenos pri príležitosti akcie Pochod za život z Incheby.

 Lipový kríž – Spoločnosť pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku doc. JUDr. Stanislava Příbyla, Ph.D., Th.D., J.C.D., s názvem CÍRKEV NA ZÁPAD OD NAŠICH HRANIC**, která se bude konat **v úterý 1. října 2019 v 18 hodin** v sále 417, 4. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
14. – 21. ZÁŘÍ 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 9.		PO 16. 9.		ÚT 17. 9.		ST 18. 9.		ČT 19. 9.		PÁ 20. 9.		SO 21. 9.			
Antifona	1136	1262	1708	1924	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1692	1907	1673	1892		
Žalm	784	883	786	884	783	881	784	883	784	883	786	884	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1515	1707	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1693	1907	1673	1893		
Antifony	1137	1264	1516	1708	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1674	1893		
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1516	1708	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1693	1908	1674	1894		
Antifona k Zach. kantiku	716	807	1517	1708	1519	1711	1186	1317	1202	1334	1694	1908	1522	1715		
Prosby	1140	1268	1711	1927	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1694	1908	1675	1894		
Závěrečná modlitba	716	807	1517	1708	1520	1712	1187	1318	1521	1713	1522	1714	1522	1715		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	792	890		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1676	1895		
Závěrečná modlitba	716	807	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1522	1715		
Nešpory:																
	SO 14. 9.															
Hymnus	1507	1698	1145	1273	1517	1709	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1698	1913	807	907
Antifony	1508	1699	1146	1274	1518	1709	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1508	1699	1146	1274	1715	1932	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1510	1701	1149	1277	1518	1710	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1701	1916	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1510	1701	716	808	1518	1710	1520	1712	1196	1328	1211	1344	1701	1916	716	808
Prosby	1510	1701	1149	1277	1718	1936	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1702	1917	811	911
Záv. modlitba	1506	1697	716	807	1517	1708	1520	1712	1197	1329	1521	1713	1522	1714	717	809
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 15. 9. – 24. neděle

v mezidobí

1. čt.: Ex 32,7–11.13–14

Ž 51(50),3–4.12–13.17+19

 Odp.: Lk 15,18 (*Vstanu a půjdu k svému Otci.*)

2. čt.: 1 Tim 1,12–17

Ev.: Lk 15,1–32

Pondělí 16. 9. – památka
sv. Ludmily (na Moravě: nezávazná památka sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Tim 2,1–8

Ž 28(27),2.7.8–9

 Odp.: 6 (*Požehnaná buď Hospodin, že vyslyšel mou úpěnlivou prosbu!*)

Ev.: Lk 7,1–10

Úterý 17. 9. – nezávazná památka
sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarina

1. čt.: 1 Tim 3,1–13

Ž 101(100),1–2ab.2cd–3ab.5.6

 Odp.: 2c (*Chci kráčet v nevinnosti srdce.*)

Ev.: Lk 7,11–17

Středa 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 3,14–16

Ž 111(110),1–2.3–4.5–6

 Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 7,31–35

Čtvrtek 19. 9. – nezávazná památka sv. Januária

1. čt.: 1 Tim 4,12–16

Ž 111(110),7–8.9.10

 Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 7,36–50

Pátek 20. 9. – památka sv. Ondřeje
Kim Taegöna, Pavla Chöng Hasanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Tim 6,2c–12

Ž 49(48),6–7.8–10.17–18.19–20

 Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)

Ev.: Lk 8,1–3

Sobota 21. 9. – svátek sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1–7.11–13

Ž 19(18),2–3.4–5

 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 9,9–13

KALENDÁŘE NA ROK 2020

NAŠE KOSTELY

Fotografie Vojtěch Kodet, Josef Pinkava, Jiří Janák

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2020. Obsahuje fotografie sakrálních staveb ČR s popisem.

Pavel Nebojsa – Doron

Kroužková vazba, 240x135 mm, 75 Kč

DĚDICTVÍ OTCŮ

Fotografie a úvodní slovo P. Stanislav Příbýl • Podklady k liturgickým čtením Vojtěch Novotný • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2020.

Karmelitánské nakladatelství

Kroužková vazba, 240x135 mm, 69 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA

Fotografie Vojtěch Kodet, Pavel Kindermann, Ignác Mucha

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2020.

Karmelitánské nakladatelství

Kroužková vazba, 240x135 mm, 69 Kč

MOUDRÉ MALIČKOSTI

Fotografie a úvodní slovo P. Stanislav Příbýl • Podklady k liturgickým čtením Vojtěch Novotný • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2020. U každého týdne je ilustrativní fotografie s meditativním citátem.

Karmelitánské nakladatelství

Kroužková vazba, 240x135 mm, 69 Kč

POKLADY VÍRY

S texty z Katechismu katolického náboženství ThDr. Františka kard. Tomáška

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2020.

Sypták • Kroužková vazba,

230x138 mm, 69 Kč

KATOLICKÝ KALENDÁŘ

Nástěnný měsíční kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2020.

KON-PRESS & VIA

Brož., 165x235 mm, křídový papír, 55 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticе cyrilometodějské, spolku. Vydává Maticе cyrilometodějská, spolku. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Maticе cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevního schválení Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o.; Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.